

[Bækgaard.]

ning, der fik Udtryk i Udtalelser som, at Regeringen ikke kan tage Forslagene alvorligt, at de er bygget op paa et saa let-sindigt Grundlag, at der ikke kan være Tale om at fremme dem, at det var Parade-forslag, og at de fuldstændigt manglede Underbygning. Tillige blev det sagt, at naar man forelagde saadanne Forslag, havde man ogsaa Pligt til at anvise Dækningsmidler. Jeg paaviste allerede i Gaar, at denne Mangel slet ikke er til Stede, idet der, som det gen-tagende er sagt, er anvist Veje til Lettelse af Kommunernes Udgifter, og tillige har vi erklæret os villige til at forhandle om Dækning af de Udgifter, som Staten vil faa. Men i øvrigt er det min Opfattelse, og den vil jeg gerne understrege, at vi er inde i en Tid, hvor det netop tiltrænges, at vi paa alle Maader søger at indskrænke Udgifterne saa stærkt som muligt, og derfor er det netop ikke Hensigten at holde Budgetterne oppe paa de samme Højder som i Øjeblikket.

Den stærke Kritik og Indignation, der kom til Udtryk fra begge de højtærede Ministre, vender sig for øvrigt i høj Grad mod deres egne Partier, om ikke netop mod dem selv personlig. Det er ikke vanskeligt at slaa op i Rigsdagsaarbogen og finde Forslag fremsat af disse Partier, uden at der hverken findes Beregninger over Udgifterne efter Forslagene eller er anvist Dækning. Jeg skal blot pege paa Samlingen 1928—29, da der blev forelagt en hel Del Forslag. Jeg nævner saaledes Forslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, som forelagdes af det socialdemokratiske Parti; der var ikke Spor af Bemærkninger til Forslaget og ingen Beregning over, hvad det vilde koste, skønt det jo er let at se, at det vilde koste adskillige Millioner; heller ikke i Forelæggelsestalen var der Spor om, hvor meget det vilde koste, eller hvordan Midlerne skulde tilvejebringes. Det samme gælder, hvis man tager et Forslag fra radikal Side som Forslaget om sociale Værneforanstaltninger; der var ingen Beregninger og ingen Bemærkninger, skønt ogsaa dette vilde koste adskillige Millioner, og blandt Forslagsstillerne findes ogsaa Navnet Dahlgaard, altsaa den nuværende højtærede Indenrigsminister. Denne Kritik vender sig derfor i høj Grad mod de Partier, som nu er Regeringspartier. Man behøver vel heller ikke at tage den saa alvorligt, men jeg vil dog pege paa, at Kritikken rammer de paagældende Partier selv.

Det er i Kommissionen, det foregaar, siger den højtærede Indenrigsminister. Jeg

ved ikke, om det er for at dække over Raadvildheden indenfor Ministeriet paa dette Omraade. At Problemerne er vanskelige, er vi klar over, og man kan ogsaa faa det Indtryk, at Regeringen staar noget raadvild overfor Løsningen, hvad der maaske ikke er saa uforstaaeligt; jeg søgte i Gaar i mine faa Bemærkninger at paavise, at der er en Modsætning mellem de forskellige Udtalelser af de enkelte Ministre, idet den ene til en Tid udtaler sig i Retning af, at det absolut bør finde Sted, medens en anden gaar i modsat Retning, og om Kommissionen er nedsat for at dække over denne Raadvildhed, ved jeg ikke. Nu siger imidlertid Ministeren, at det er ingen Begravelseskommission. Ja, det maa vi saa haabe, men naar Ministeren hævder, at det er der, Forhandlingerne skal foregaa, ja, saa har de selvfølgelig Lov til at foregaa der, men som det allerede er pointeret stærkt her i Dag, er det nu alligevel her, Forhandlingerne om disse Forslag foregaa, og jeg tror, den høje Regering vil gøre klogt i ogsaa at tage Stilling til disse Forslag og søge at medvirke til en god Løsning.

Den højtærede Minister sagde i Dag, at man begrundede Forslagene ud fra de øjeblikkelige Forhold. Det tror jeg ikke, man med Rette kan sige om den Motivering, jeg gav dem paa mit Partis Vegne. Jeg søgte netop at paavise, at den Forhøjelse af Ejendomsbeskatningen, der har fundet Sted siden Krigens Begyndelse, var en Uretfærdighed, som vi skulde se at ophæve, og at dette ikke alene var en Nødvendighed nu i Tiden, men ogsaa en Retfærdighedshandling overfor Landbruget.

Den højtærede Minister talte dernæst om, at det er Topprioriteterne, man vil hjælpe ved en saadan Foranstaltning. Ja, om det er Topprioriteterne eller vedkommendes egen Formue, der bliver beskaaret ved, at en saadan Prioritet skydes ind, kan maaske ligge noget forskelligt, men en Kendsgerning er det, at denne Prioritet, der er skudt ind foran de andre, den har Rigsdagen og Lovgivningsmagten Ansvar for; det har vi derimod ikke for det øvrige: hvordan vedkommende privat har anbragt sin Formue, eller hvilke Prioriteter der er kommet til at hvile paa hans Ejendele. Derfor er det naturligt, at vi tager Hensyn til den Prioritet, som vi har skudt ind. Det er en Retfærdighedshandling at borttage den, og det er et alvorligt Spørgsmaal, som jeg tror, den høje Regering vilde gøre klogt i at beskæftige sig med ogsaa her i Rigsdagen, som alligevel er det Sted, hvor Forslagene endeligt skal behandles.